

Publication and Religion

Dr. C. Markandan

Assistant professor, Vels University, Chennai, India

Manuscript ID :
MT127A0051

Volume : 2

Issue : 3

Month : September

Year : 2022

Received: 16.09.2022

Revised: 19.09.2022

Accepted: 22.09.2022

Published: 30.09.2022

Pages : 106-116

DOI:
10.5281/zenodo.7371908

This work is licensed under a
Creative Commons
Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 4.0 International
(CC BY-NC-SA 4.0)
International License

ABSTRACT:

Religious temples are constructed in the way of Sake culture, Yela, Nawal Arisi. As an extension of Meya Varariri, Tamil Salakiyas are reviving. The ancient tradition of penitence has moved on. Varala asserts that Jain Buddhist scriptures are obscured by the duality of Saiva devotions. We know that Tamil Latin is growing on the religious side, and on the other hand it is deteriorating due to the mixing of other languages. Arisinram also said that due to the Jain influence, Tamin got new 'pa' plows called Vridtappa.

KEYWORDS:

Version, Religion, Sangha Ilakkiyam, Art, Temple, Sins

பதிப்பும் சமயமும்

முனைவர் செ. மார்கண்டன்,

உதவிப் பேராசிரியர்,

வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, இந்தியா

கட்டுரைச் சுருக்கம்

சமய கோயில்களின் வழி சமூக பண்பாடு, கலை, நாகரீக அரசியல் என்பது கட்டமைக்கப்படுகிறது. சமய வரலாற்றின் நீட்சியாக தமிழ் இலக்கியங்கள் புத்துயிர் பெறுகின்றன. தொடக்கக் கால பதிப்பு மரபு என்பது சமயம் சார்ந்தே நகர்ந்திருக்கிறது. சைவ பற்றாளர்களின் காழ்ப்புணர்ச்சியால் சமண, பௌத்த காப்பியங்கள் மறைந்தும், மறைக்கப்பட்டும் வந்துள்ளதை வரலாறு சுட்டிகாட்டுகிறது. சமய தாக்கத்தால் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்தும், மறுபுறம் பிறமொழி கலப்பால் சீரழிவும் நிகழ்ந்துள்ளதை அறிகின்றோம். சமண மதத்தாக்கத்தால் தமிழுக்கு விருத்தப்பா என்னும் புதிய 'பா', பாவின வடிவங்கள் கிடைத்துள்ளதையும் அறிகின்றோம்.

கருச்சொற்கள்

பதிப்பு, சமயம், சங்க இலக்கியம், கலை, கோயில், பா வடிவங்கள்

முன்னுரை

சமூக பண்பாட்டு அரசியல் தளத்தில் சமயம் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற சக்தியாகவும், சமூகத்தின் எல்லா நிலை செயல்பாடுகளிலும் கோலோச்சுகிறது சமயம். சாதி, வருணம் என்பவற்றைக் கட்டமைத்து, அவற்றின் செயல்களுக்கும் செயல்களின் விளைவுகளுக்கும் பொறுப்பாகி நிற்கிறது சமயம். சமூகம் கீழ், மேல் என்ற பேதங்களின் உயிர் நாடியாக விளங்குகிறது சமயம்.

வரலாற்றின் நீண்ட கால பெரும் சத்தியாக இயங்கி வருகிறது சமயம். சமயம் சமூகத்தின் போதையாவும் போதனையாகவும் இரு துருவங்களாய் காலத்தின் முதுகில் ஏறி நிற்கிறது. இத்தகைய சமயத்தால் தமிழ்மொழி, இலக்கியம் வளர்ச்சி அடைந்தும், மறுபுறம் மொழிக் கலப்பால் மொழிச் சிதைவு ஏற்படவும் சமயம் காரணமாக இருந்து வந்துள்ளது. சமயச் சார்பும், சமய எதிர்ப்பும் தமிழ் இலக்கியப் பதிப்புச் சூழலை எவ்வாறு பாதித்தது என்பதை ஆராயும் நோக்கமாகவே இக்கட்டுரை தன்னை தகவமைக்க முயல்கிறது.

சமய வரையறை

சமயம் என்ற சொல் பொதுத்தன்மையில் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். அதே போல் சமயப் பொருளை விளக்க எழுந்த இலக்கியங்கள், உருவத்தாலும் உள்ளடக்கத்தாலும் மொழியாலும் பலவாறாக விரிகின்றன. சமயம் என்ற பொது நிலையில் பௌத்தம், சமணம், கிறித்துவம், இந்துமதம் என்பன இன்றைய உலகிலுள்ள மிகவும் முக்கியமான சமயங்களாகும். இச்சமயங்களுள் பல உட்பிரிவுகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வுட்பிரிவுகளிலெல்லாம் சமயம் புதிய இலக்கியங்களை உற்பத்தி செய்கின்றன. இந்தியாவில் உள்ள சிறு, பெரு தெய்வங்கள் அனைத்தையும் 'சமயம்' என்ற பொது சொல்லில் அடங்குவதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும், பல சமய உட்பிரிவுகளாலும் பல இலக்கிய வளங்கள் பெருகி வருவதை மறுப்பதற்கில்லை.

கலை வளர்ச்சியில் சமயம்

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை கோவில்கள் அக்காலத்திய கலை பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கான முக்கிய இடங்களாக செயல்பட்டன. மொழி, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், கலை வளர்ச்சிக்கும் முக்கிய களமாக கோயில்கள் அமைந்துள்ளதை அறியலாம். அதன் முறையே, "இசை, நடனம், நாடகம், கல்வி என்பன வளர்க்குமிடங்களாகக் கோவில்கள் வளர்ந்தன. கோயில்களுக்கு பொருள் வருவாய், நிலதானம் என்பன மிகுந்தன. சிற்பம், ஓவியம் முதலிய கலைகள் கோவிற் கட்டிடங்களிலே பேணப்பட்டன. கோவிலின் செல்வாக்கு வளர்ந்ததோடு அந்தணர் செல்வாக்கும் வளர்ந்தது. தமிழ்நாட்டு நாகரீகம் கோயில் நாகரீகமாயிற்று. கோவிலைச் சுற்றி கிராமம், கிராமத்தின் நடுவே கோவில் என்ற நிலை வந்தது. கடவுட்கொள்கை தமிழ் நாட்டிலே மிகச் சிறந்த பக்தியிலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தது போல மிகப் பெரிய கோவில்களையும் தோற்றுவித்தது." (ஆ. வேலுப்பிள்ளை, தமிழர் சமய வரலாறு: 1980; 18-19) கோயில் சார்ந்து பக்தி இலக்கியம் தமிழை பெரிதும் வளப்படுத்தியது.

மேலும், அன்றைய காலத்தில் கோயில்கள் பாடச்சாலைகளாகவும், வங்கிகளாகவும், மருத்துவம் செய்யும் இடமாகவும், புராண, இதிகாச கதைகள், நாடகங்கள் போன்றவை நடைபெறும் மையங்களாகவும் கோயில்கள் விளங்கின. இன்று நாம் பெருமிதங்கொள்ளும் நம் கலைப்பாரம்பரியம் முற்றிலுமாக மதம், கோயில் சார்ந்தே இயங்கி வருவதை அறியலாம். பண்பாட்டின் பல அங்கங்களில் சமயம் என்பது சாதியத்தை இழுத்துபோட்டுக்கொண்டு ஆட்சி செலுத்துகிறது.

சமய சொல் புழக்கம்

கடவுள் வழிபாடுகளையும் நம்பிக்கைகளையும் பொதுமைப் படுத்தி, ஒரு கருத்துருவாக்கத்தைத் தருகின்ற விதத்தில் “சமயம்” என்ற சொல் வழக்கு, பழந்தமிழில் இடம் பெறவில்லை. மேலும், சைவம், வைணவம் என்ற சொல்வழக்குகளும் இல்லை. தமிழில் முதன்முதலாக மணிமேகலை என்ற பௌத்தக் காப்பியமே இச்சொல்லை முன்னிலைப்படுத்துகிறது. அம்முறையே “பவுத்தம், சமணம், சைவம், வைணவம், ஆகிய சமயங்கள் தமக்குள் தீவிரமாகப் போட்டிபோட்டுக் கொண்டிருந்த சூழ்நிலையில், சமய தத்துவ விவாதங்கள் கூர்மையடைந்து கொண்டிருந்த சூழ்நிலையில் (கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டளவில்) எழுந்த மணிமேகலையில், முதன்முதலாக “சமயம்” என்ற சொல்வழக்கு குறுக்கிடுகிறது. ‘சமயக்கணக்கர் தம் திறம் கேட்ட காதை’ என்ற ஒரு தனிப் பகுதியே அதில் உண்டு. ‘சைவம்’ என்ற சொல்லும் (சைவவாதி) அதிலே இடம் பெறுகிறது. ‘வைதீக மார்க்கம்’ என்ற சொற்றொடரையும் அந்தநூல் கையாளுகிறது.” (தி. சு. நடராசன் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வைதீக சமயம்; 2008 04) இக்கூற்றின் வழி “சமயம்” என்ற சொல்லாட்சி மணிமேகலையில் இருந்து பிறந்திருக்கிறது என்பதை அறியலாம்.

சங்க இலக்கியப் பதிப்பும் சைவ சார்பும்

சங்க இலக்கியத்தில் சமயம் இல்லை, மதம் இல்லை. இவற்றை உருவாக்கியவர்கள் பிற்கால பதிப்பாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் ஆவார்கள். சங்க இலக்கியப் பதிப்பு வரலாற்றில் சைவ சமய சார்புத் தன்மை என்பது மிக முக்கிய வேலையைச் செய்திருக்கிறது. சமய நூல்களெல்லாம் மடங்களாலும் சமயப் பற்றாளர்களாலும் பேணப்பட்டிருந்த நிலையில் பழந்தமிழ் நூற்சுவடிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. சமயப் பித்தம் கொண்ட ஈசானதேசிகர் திருவாவடுதுறையின் மடப் புலவராய் இருந்த பொழுது, சமய நூல்களை விட்டுவிட்டு சமயம் சாராத நூல்களைக் கற்போர் இழிவானவர் என்ற கருத்தினை இலக்கணக் கொத்து முன்னுரையில் எழுகிறார். சைவப் பற்றின் காரணமாக பிற பழந்தமிழ் நூல்களை பதிப்பிக்காமலான காரணங்களை இங்கே விளங்கிக்கொள்ளலாம். இத்தகைய காரணங்களால் பழந்தமிழ் நூல்கள் பதிப்பிக்காமல் மறைந்தும், கிடைக்காமல் போனதற்கும் சைவப் பற்றே காரணமாக இருந்திருப்பதை உணரலாம்.

“தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாசம், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாக எண்ணாது, நன்னூல், சின்னூல், அகப்பொருள் காரிகை, அலங்காரம் முதலிய இலக்கணங்களையும் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி வாணாள் வீணாள் கழிப்பர். அவர் இவைகளிலிருக்கவே அவைகளை

விரும்புதல் என்னெனின், பாற்கடலுள் பிறந்து அதனுள் வாழும் மீன்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை விரும்புதல் போல் அவரதியற்கை என்க” (கு. அரசேந்திரன்; தமிழீழம் தந்த தாமோதரன்; 2000; 18-19) மேற்கூறும் கருத்துகள் ஈசான தேசிகருக்கு மட்டும் உரிய தனிப்பட்ட கருத்து அல்ல. மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை, மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, ஆறுமுக நாவலர் போன்றோரின் கருத்தும் இதுவாகவே இருந்துள்ளது. சமய மடங்களில் உள்ள புலவர்களும் இத்தகைய பிற்போக்கு நிலையையே கடைப் பிடித்துள்ளனர் என்பதை இக்கூற்று தெளிவுப்படுத்துகிறது.

சமயப் பின்னணியில் - பதிப்பு வரவாறு

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண மரபில் சமயங்களின் அதிகாரங்கள் மிகுதியாய் இருப்பது வெளிப்படை. புத்தகமாக்கம் என்பது வைதீக (ஆதிக்க) சமயம் சார் சமூகத்தாரால் மட்டுமே சாத்தியமானது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அச்சாகத் தொடங்கிய தமிழ் நூல்களின் பதிப்பு அரசியல் ஆதிக்க வர்க்கத்தின் அதிகார மையங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே இயங்கியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள், பக்தி இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள், தத்துவங்கள் எனப் பல நூல்கள் அச்சாயின. ஆனால், தமிழின் பழமையான இலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படும் சங்க இலக்கியம் மட்டும் தாமதமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டது ஏன்? என்கிற வினா பல்வேறு சிந்தனை மரபுக்கு உட்பட்டதாகும்.

“சங்க நூல்களெல்லாம் புத்த சமண சமயச் சார்புடையன. அவைகளைப் பயிலுதல் கூடாது என்று எனது இளமைப் பருவத்தில் சிவனடியார்கள் கூறியதுண்டு” என்று ம. பாலசுப்பிரமணியன், வையாபுரிப்பிள்ளையின் “பாட்டும் தொகையும்” என்கிற சங்க இலக்கிய மூலப் பதிப்பில் பதிவு செய்துள்ளதை நோக்கையில் சங்க இலக்கிய பதிப்பின் தாமதத்திற்கான காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

உ.வே.சாவின் பதிப்பு பரிமாணம்

தமிழ் ஆராய்ச்சி பதிப்பின் முன்னோடியாக கருதப்படுபவர் உ.வே.சா. சமயம் கடந்தப் பதிப்பை முதலில் தொடங்கியவர். உ.வே.சா. சைவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பல மரபு பதிப்புக் கதைகளை உடைத்து, சமண காப்பியமான சீவகசிந்தாமணியை வைதீக மரபில் வந்த உ.வே.சா. முதலில் பதிப்பித்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு உயிர்ப்பூட்டினார். அதன் முறையே “சமயச் சார்பு இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகத் தெரிகின்றன. இடைக்கால, பிற்கால, சமயத்தோய்வு சங்க நூல்களில் காண முடியாதனவாகும். ஆகவே, சங்க நூல்களை ‘இறைச்சி’ பற்றிக் கூறும் நூல்கள் என்றும், ‘கள்’ பற்றிக் கூறும் நூல்கள் என்றும், பிற்காலச் சமயப் புலவர்கள் இகழ்ந்து வந்தனர்.

அவைகளை அடியோடு புறக்கணித்துப் பாடஞ்சொல்லி வருவதைத் தவிர்த்தனர். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த சைவ ஆசிரியப் பரம்பரையில் பாடங்கேட்டு வந்த ஐயருக்கும், சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றி முதலில் ஒன்றும் தெரியாமலிருந்தது வியப்புக்குரியதல்ல” (மா.சு.சம்பந்தன்; அச்சம் பதிப்பு; 1980, 325) இத்தகைய கூற்றுகள் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு தாமதத்திற்கான காரணங்களை முன்வைப்பதாகும். வைதீக சமயத்தின் போக்கு சங்க இலக்கியப் பதிப்பை தீட்டாகப் பார்த்துள்ளதைப் புலப்படுத்துகிறது.

உ.வே.சாவின் தொடக்கால பதிப்பு என்பது சிற்றிலக்கிய தொகையாகவே இருந்துள்ளதை அறிகிறோம். அம்முறையே “மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் உ.வே. சாமிநாதையர் கோவை, உலா, பிரபந்தம், புராணம் போன்ற இலக்கியங்களையும் சில இலக்கணங்களையும் மட்டுமே பாடங்கேட்டிருந்தார். சைவ சமயம் அல்லாத பிற நூல்களை பிள்ளையவர்கள் பிறர்க்குத் தாமாகப் பாடஞ் சொல்வதில்லை. அக்காலத்தில் நிலவியிருந்த சமயக் காழ்ப்பும் குறுகிய நோக்கமும் பிற சமய நூல்களைப் படிப்பதும் பாடஞ்சொல்லுவதும் குற்றமெனத் தடை விதித்தன. ஆகவே, ஆசிரியரும் மாணவரும் தத்தம் சமய எல்லைக் கோட்டிற்குள்ளேயே கற்று வந்தனர். அவ்வெல்லையைத் தாண்டி அடியெடுத்து வைக்கவும் அஞ்சினர்” (மா.சு. சம்பந்தன்; அச்சம் பதிப்பு; 1980: 325) இத்தகைய பின்னணியில் இருந்த உ.வே.சா சமூக பதிப்பு எதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு சமயம் சாராதப் பதிப்பை முன்னெடுத்தார். இதனாலே நமக்கு சங்க இலக்கியம் பெரும் பகுதி கிடைக்க வாய்ப்பாக இருந்திருக்கிறது.

உ.வே.சாவின் சங்கப் பதிப்பு அறிமுகம்

சிற்றிலக்கியப் பதிப்பையும், சைவ சமயச் சார்பு நூல்களையும் பதிப்பித்து இருந்த உ.வே.சாவிற்கு சங்க இலக்கிய அறிமுகம் கிடைத்தப் பின்னே சிறந்த ஆய்ச்சி பதிப்பாளராய் நிலைநிறுத்தப்படுகிறார். அம்முறையே “சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றி சேலம் இராமசாமி முதலியாரவர்கள் தெரிவித்த செய்திகளும், கொடுத்த சிந்தாமணி ஏட்டுப் பிரதியும் ஐயரவர்களின் மனக்கண்ணைத் திறக்கச் செய்தன. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய சங்க இலக்கியங்களைப் பெறுவதற்கும், அவற்றை ஆராய்ந்து அச்சிடுவதற்கும் ஐயரவர்களைத் தூண்டி ஊக்கப்படுத்தியது முதலியார் அளிந்த சிந்தாமணி ஏட்டுச் சுவடி” (மா.சு.சம்பந்தன்; அச்சம் பதிப்பு; 1980:322) இக்கூற்று ஐயரவர்களுக்கு சங்க இலக்கியப் பதிப்பு அறிமுகம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதை புரிந்துகொள்ள ஏதுவாகிறது. இதன் பிறகே தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றை பதிப்பிக்க உ.வே.சா. தொடங்கியுள்ளார் என்பதை அவதானிக்கலாம்.

சீவகசிந்தாமணி பதிப்பில் முளைத்த சங்க இலக்கியம்

சீவகசிந்தாமணி பதிப்பின் வழியாக உலகம் அறியாத சங்க இலக்கியம் அறிமுகமானது தமிழ் உலகிற்கு. சமயச் சார்பு என்பது பதிப்புத் துறையில் தேவையில்லை என்பதை உணர்ந்த உ.வே.சா சமணக் கொள்கைகளை அறிந்து பதிப்பிக்க முயன்றார். அதன்முறையே “சீவக சிந்தாமணியிலிருந்து தொடங்கிய எனது பண்டைத் தமிழ் நூல் ஆராய்ச்சியின் பயனாக நான் அறிந்து கொண்ட நூல்களுள் பதிற்றுப்பத்தும் ஒன்று. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்பன இன்னவை என்று தெரியாத காலத்தில் இந்நூலைக் காணும் பேறு எனக்கு வாய்த்தது. முதல் முதலில் திருவாவடுதுறை மடத்திலிருந்து கிடைத்த எட்டுத்தொகைப் பிரிதியில் பரிபாடலும், கலித்தொகையும் காணப்படவில்லை. ஏனைய ஆறுதொகை நூல்களும் இருந்தன. சிந்தாமணியில் வரும் மேற்கோள்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வழிதுறை தெரியாத சங்க நூற் காட்டுக்குள்ளே புகவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது”. (உ.வே.சாமிநாதையர்; பதிற்றுப்பத்து: முகவுரை: 1980; ix) இக்கூற்றின் வழி ஒரு நூல் பதிப்பின் வழி, பல அறியப்படாத நூல்கள் கண்டறியப்பட்டதை உணரலாம். பதிப்பை மட்டும் களமாகக்கொள்ளாமல் பதிப்பின் ஊடான ஆய்வையும் உ.வே.சா மேற்கொண்டதின் விளைவே, இன்று நம் கையில் தவழும் சங்க இலக்கியமாகும்.

அவைதீகம் x வைதீகம்

அவைதீகம், வைதீகம் என்ற சமய வேறுபாடுகளால் பதிப்பு நூல்கள் பல பதிப்பிக்காமல் இருந்திருக்கிறது. மேலும், சமய உட்பிரிவுகளான வைதீக மரபான சைவம், வைணவமும் தனக்கான இருத்தலை நிலைநிறுத்த பக்தி இலக்கிய வரலாற்றை புதிதாக எழுத்தொடங்கியது. இதன் நீட்சியாக தமிழ் இலக்கியம் பெரும் வளர்ச்சி அடைந்தது. அதே போல பக்தி இலக்கியத்தால் பெரும் வேற்று மொழி கலப்பும் நிகழ்ந்துள்ளதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

“கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரையான நமது ஆய்வுப் பரப்பின் காலத்தில் சைவம் x வைணவம் ஆகியவை முழுக்க எதிர்நிலையில் செயல்படவில்லை என்பது முக்கியம். காரணம் அவைதீக சமயமான சமண மரபு வலுவான நிலையிலிருந்து இச்சூழலில் வைதீகம் என்ற போர்வைக்குள், சைவமும் வைணவமும் பகை முரணாகத் காட்டிக் கொள்ளாமல், அதே சமயம் அதற்கான ஆதாரங்களைத் தொகுத்துக் கொண்டும் இருந்தன.” (அ. சதீஷ்; சங்க இலக்கிய உரைகள்: 2008; 105) இத்தகைய கூற்றின் வழி சமயப் பற்றே சங்க இலக்கியப் பதிப்பை தடுத்து இருக்கிறது என்பதைத் தெரியப்படுத்துகிறது.

சமயத்தால் கிடைத்த புதிய பா வடிவம்

கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு பிறகு சைவமும், வைணவமும் தனித்தனி மதங்களாகப் பிரிந்து தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள தத்துவ சாத்திரங்களை போட்டி போட்டு எழுத ஆரம்பித்ததின் விளைவு பக்தி சார்ந்த தமிழ் இலக்கியம் பெரும் வளர்ச்சி அடைந்தது. அதன் நீட்சியாக கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலிய சமய நூல்கள் தோன்றின. மேலும், கந்தபுராணம் போன்ற புராணங்களும் ஏனைய தலபுராணங்களும் தோன்றி தமிழ் மொழிக்கு பெரும் வளம் சேர்த்தன.

சமண, பௌத்த மதங்கள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும், பல புதிய இலக்கிய உருவாக்கத்திற்கும் பேருதவி புரிந்துள்ளன. அதே போல், தமிழ் வசன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு கிருத்துவ மதம் பெரும் பங்காற்றி இருப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. அதன் முறையே “களப்பிர அரசர் காலத்திலே, பௌத்த சமணர்களால் தமிழ் செய்யுள் வகையில் புதிய பாக்கள் தோன்றலாயின. சங்க காலத்திலே பழைய வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் நான்கு வகைப்பாக்களே வழங்கி வந்தன. சங்க காலத்துக்குப் பிறகு பௌத்த, சமணர்கள் விருத்தப்பா என்னும் புதிய பாவையும், பாவினங்களையும் புகுத்தினார்கள். இது, தமிழ் மொழிக்கு அவர்கள் செய்த பெரிய வளர்ச்சியாகும்” (மயிலை சீனி வேங்கடசாமி; சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ்: 2005; 11) தமிழ் மொழி வளர்ச்சியில் சமயத்தின் தாக்கத்தால் புதிய இலக்கணப் பா வடிவம் கிடைத்துள்ளதை அறிகிறோம்.

இத்தகைய விருத்தப்பாக்கள், திடீரென்று தோன்றிவிடவில்லை. அப்பாக்களில் இருந்த குறைபாடுகள் காலப்போக்கில் நீக்கப்பட்டு, தமிழுக்குரிய மரபைப் பெற்று நிலைபெறுவதற்கு, ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகள் கடந்திருக்கலாம். ஆனால், சமயங்கள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு முக்கியப் பங்காற்றியிருப்பதை அறியலாம்.

சைவப்பற்றும் வளையாபதி இழப்பும்

தமிழ் இலக்கிய நெடும்பரப்பில் பல சிறந்த நூல்கள் மறைந்து போனதற்கு சமயச் சார்பும் காரணமாக நிற்கிறது. குறிப்பாக சைவப் பற்றாளர்கள் தெரிந்தே சமண, பௌத்த இலக்கியங்களை பதிப்பிக்காமல் அழித்துள்ளனர். உ.வே.சாவின் ‘என் சரித்திரம்’ நூலில் வளையாபதி பற்றிய குறிப்பு இடம் பெறுகிறது. ஆனால், பிறகு பதிப்பிக்கும் பொழுது கிடைக்கவில்லை என்று கூறுவது சைவப் பதிப்பாளர்களை அல்லது சைவப் பற்றாளர்கள் மீதான அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவது திண்ணம். பின் வரும் கூற்று இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

“திருவாவடுதுறை மடத்துப் புத்தக சாலையில் வளையாபதி ஏட்டுச் சுவடியை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அந்தக் காலத்தில் அத்தகைய பழைய நூல்களில் எனக்குப்

பற்று உண்டாகவில்லை. அதனால் அந்நூலை எடுத்துப் படிக்கவோ பாடம் கேட்கவோ சந்தர்ப்பம் நேரவில்லை. பழைய நூல்களை ஆராய வேண்டுமென்ற மனநிலை என்பால் உண்டான பிறகு தேடிப்பார்த்த போது அந்தச் சுவடி மடத்துப் புத்தகசாலையில் கிடைக்கவில்லை.” (பெருமாள் முருகன்; பதிப்புகள் மறுபதிப்புகள்; 2011; 61) இக்கூற்று உ.வே.சாவின் முந்தைய, பிந்தைய பதிப்பு நிலைப்பாட்டை உணர்த்துகிறது. மேலும், சைவ மடங்கள் பிறமத நூல்களை சமய காழ்ப்புணர்ச்சியால் அழிக்கவும், மறைக்கவும் செய்திருக்கின்றன என்பதை விளக்கவைக்கிறது. ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் முழுமையாக கிடைக்காமல் போனதற்கு சைவ சார்புத் தன்மைகளே காரணமாகும்.

சைவ மடங்களின் எதிர்ப்பும் - சமணப்பதிப்பும்

சமயங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை எவ்வாறு வளர்ச்சி அடைய செய்ததோ, அதே போல் சீரழிக்கும் வேலையையும் மறுபுறம் செய்து வந்துள்ளதைக் கவனிக்க முடிகிறது. அம்முறையே “சமணக் காப்பியமாகச் சீவக சிந்தாமணியை அவர் பதிப்பித்தபோது அதற்குப் பல இடங்களிலிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. அதற்குப் பெரும்பான்மைக் காரணம், சைவ மடத்தவரோடு தொடர்புடையவராக இருந்தும் சமண நூலை எப்படி அவர் பதிப்பிக்கலாம் என்னும் சமயக் கண்ணோட்டமே. திருவாவடுதுறை மடத்திற்குள்ளிருந்து எழுந்த எதிர்ப்பை உ.வே.சா. தம் நூலில் ஓரளவு பதிவு செய்திருக்கிறார். வளையாபதியும் சமணம் சர்ந்த காப்பியமே. அந்நூல் உ.வே.சா வுக்குக் கிடைக்கக்கூடாது என்னும் நோக்கில் மடத்துப் புத்தகசாலையில் இருந்த வளையாபதி ஏடு காணாமல் போயிருக்கக்கூடும்” (பெருமாள் முருகன்; பதிப்புகள் மறுபதிப்புகள்; 2011; 61) இக்கூற்று சைவ மடங்கள் சமணக் காப்பியங்கள் பதிப்பிப்பதை எதிர்த்தும், படைப்புகளை அழித்தும் வந்துள்ளதைப் புலப்படுத்துகிறது. வளையாபதி போன்ற ஐஞ்சிறுகாப்பியங்கள், முழுதும் கிடைக்காமல் போனதற்கு சைவ மடங்களே காரணம் என்பதை நிரூபணம் செய்கிறது இக்கூற்று.

ஆறுமுக நாவலரின் சைவப் பற்று

ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பின் முன்னோடி ஆவார். ஆனால், சைவப் பற்று மிகுதியானவர். சைவப் பற்றின் காரணமாக பிற சமய நூல்களை அழிக்கவும் செய்துள்ளார். அம்முறையே “1860 ஆம் ஆண்டு திருக்கோவையாரைப் பதிப்பித்தார். அந்நூலின் பின்பகுதியில் ‘அச்சுக்குச் சித்தமாக இருக்கும் நூல்கள்’ என்று பட்டியல் ஒன்றைத் தந்துள்ளார். அப்பட்டியலில் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி முதலியவை இடம் பெற்றிருந்தன.” (பெருமாள் முருகன்; பதிப்புகள் மறுபதிப்புகள்; 2011; 62) அச்சுக்குச் சித்தமாக இருந்த நூல், மறைந்துபோன நூற்பட்டியலுக்கு மாறிய காரணம், ஆறுமுக நாவலரின் சைவப் பற்றே காரணமாக இருக்கக்கூடும்.

ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளையின் - சைவப் பற்று

சைவப் பற்றாளர்களின் சுயச்சார்புத் தன்மைக்காக பல நூல்கள் அழிக்கப்பட்டமை ஒருபுறம் இருக்க, கிடைத்த நூல்களின் பதிப்புகளிலும் உரைகளிலும் சைவச் சார்பால் ஏற்பட்ட குளறுபடிகள் ஏராளம்.

சங்க நூல்கள் நான்கிற்கு உரை கண்டவர் ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளையின் மிகுந்த சைவப்பற்றின் காரணமாக நற்றிணை நூலின் கடவுள் வாழ்த்துக்கு உரை எழுதுகையில், வைணவக் கடவுளான திருமாலையே, சைவக்கடவுளாக மாற்றும் உரையைச் செய்தவர் ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை. ஆனால், சைவப் பற்று மிகுதியால் உரையில் சிவனை எவ்வாறு நுழைக்கிறார் என்பதை பின்வரும் கூற்றின் வழி புரிந்துகொள்ளலாம். அம்முறையே “வேத முதல்வன் என்ப தீதற விளங்கிய திகிரியோனே” என்னும் இறுதியடிகள் திருமால் என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டுவன. திகிரியோன் - சக்கராயுதத்தை உடையவன் எனப் பொருள்படும். இதற்குத் துரைசாமிப்பிள்ளை, “தீதற விளங்கிய திகிரியோன் - உயிர்கள் மலமாசு நீங்கி ஞான வாழ்வு பெறுமாறு இலங்குகின்ற திருவருளாகிய ஆணையை யுடையனாகிய முதல்வன்” என உரை எழுதியுள்ளார். தீதற விளங்குதல் என்பதற்குச் சைவ நோக்கில் ‘மலமாசு நீங்கி’ எனவும் திகிரியோன் என்பதற்குத் ‘திருவருளாகிய ஆணையை உடையவன்’ எனவும் உரைகூறிப் படிப்போர் ‘சிவபெருமான்’ எனக் கருதுமாறு செய்துள்ளார். (பெருமாள் முருகன்; பதிப்புகள் மறுபதிப்புகள்; 2011; 63) நற்றிணை கடவுள் வாழ்த்தில் வெளிப்படையாகவே திருமாலைக் குறிக்கும் பாடலுக்கே இந்தகதி என்றால் பொது நிலையில் உள்ள பாடல்கள் என்ன நிலைக்கு ஆளாகியிருக்கும் என்பதை புரிந்துகொள்ளலாம். சைவப் பற்று தலைக்கேரிய நிலையே பதிப்பிலும், உரையிலும் செயல்பட்டு உள்ளதை உணரலாம்.

முடிவுரை

சமயங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ச்சி அடைய செய்தது எவ்வளவு திண்ணமோ, அதேப் போல சீரழிவுக்கும் முக்கியப் பங்கு சமயத்திற்கு உண்டு. பொதுவாக சைவச் சார்பு என்பது பதிப்புத் துறையிலும், உரைகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளதை இக்கட்டுரை தெளிவுப்படுத்தியுள்ளது. சைவ பதிப்பாசிரியர்கள், உரையாசிரியர்கள் சைவ நூல்களின் மீது விமர்சனம் வைக்காதது மட்டுமல்ல, பிற சமய நூல்களையும், பாடல்களையும் சைவச் சார்பானதாக மாற்றி இருக்கின்றனர் என்பதும் தெளிவுப் பெறுகிறது. மேலும், சமண, பௌத்த காப்பியங்கள் அழிவிற்கும், முழுமையாக கிடைக்காமல் போனதற்கு பதிப்பாசிரியர்களின் சைவப் பற்றே காரணம் என்பதை இக்கட்டுரை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தொகுப்புரை

- சமயப் பற்றின் காரணமாக பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்ட செய்தியை இக்கட்டுரை உரக்கச் சொல்கிறது.
- *உ.வே.சா. சமயம் சார்ந்த பதிப்பு மரபை உடைத்து, முதலில் ஆராய்ச்சி பதிப்பு மரபை வெளிப்படுத்தியதை ஆய்வுக் கட்டுரை புலப்படுத்துகிறது
- 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே சைவம், வைணவம் என்ற தனிப் பிரிவு தோன்றியதை இக்கட்டுரை தெளிவுப்படுத்துகிறது.
- பதிப்பாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் சைவப் பற்றின் மிகுதியால் வைணவக் கடவுளை, சைவ கடவுளாக மாற்றியதையும் இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்தியுள்ளது.
- ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் கிடைக்காமல் போனதற்கு சைவ சார்புத் தன்மையே காரணமாக இருக்கலாம் என்பதையும் இக்கட்டுரை தெளிவுப்படுத்தியுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. மா.சு. சம்பந்தன், அச்சும் பதிப்பும், தமிழர் பதிப்பகம், 243,லிங்கச் செட்டி தெரு சென்னை-1
2. ஆ. வேலுப்பிள்ளை, தமிழர் சமய வரலாறு, பாரி புத்தகப் பண்ணை, 56, டி.பி.கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 05
3. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி சமயங்கள், வளர்த்த தமிழ், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், 6/16.தோப்பு வேங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 54
4. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, சமணமும் தமிழும், வசந்தா பதிப்பகம், 26, ஜோசங்குடியிருப்பு, ஆதம்பாக்கம், சென்னை-88
5. தி.சு. நடராசன், தமிழகத்தில் வைதீக சமயம், யூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், 41 - B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல், எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-98.
6. பெருமாள் முருகன், பதிப்புகள் மறுபதிப்புகள், 3/58, கொங்கு நகர், மோகனூர் சாலை, நாமக்கல் - 02
7. ஓளவை.சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, நற்றிணை, பும்புகார் பதிப்பகம், 127, பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே) சென்னை - 108.
8. கு. அரசேந்திரன், தமிழீழம் தந்த தாமோதரன், 2000
9. உ. வே. சாமிநாதர், பதிற்றுப்பத்து, 1980
10. அ. சதீஸ், சங்க இலக்கிய உரைகள், 2008.

REFERENCES

1. Ma.Su.Sambandan, Achum Pathipum, Thamizhar Pathipagam, 243, Lingi Chetty Street, Chennai - 1
2. Velupillai, Thamizhar Samaya Varalaru, Pari Puthaga Pannai, 56, D.B. Koil Street, Thiruvallikeni, Chennai - 05.

3. Mailai. Seeni. Vengadasamy, Samanyangal Valartha Thamizh, Naam Thamizhar Pathipagam, 6/16, Thoppu Vengadasalam Street, Thiruvallikeni, Chennai - 54
4. Mailai. Seeni. Vengadasamy, Samanamum Thamizhum, Vasantha Pathipagam, 26, Joseph Kalany, Adhambakkam, Chennai -88.
5. Thi. Su. Nadarasan, Thamizhagathil Vaithiga Samayam, New Cenjury Book House, Ambattur, Chennai -98.
6. Perumal Murugan, Pathipugal Marupathipugal, 3/58, Kongu Nagar, Namakkal.
7. Avai.Su. Duraisami Pillai, Natrinai, Boombugar Pathipagam, Chennai- 108.
8. Ku. Arasendiran, Thamizhizham Thantha Domodharan, 2000.
9. Vu.Ve. Saminadhar, Pathitru Patthu.
10. A.Sathish, Sanga Llakkiya Vuraigal.